

Begrundelse

I flere omgange har såvel folketingsmedlemmer fra regeringspartierne som ministre skabt tvivl om kørselsfradragets størrelse i årene fremover.

Da mange borgere indarbejder kørselsfradraget som noget helt nødvendigt i en families budgetlægning – ofte i en situation, hvor såvel mand som kone arbejder ude og måske endog i hver sin retning af hjemmet – er det af betydning at kunne stole på fradragets opretholdelse fremover.

For derfor at imødegå enhver tvivl om kørselsfradraget ønsker spørgeren ministerens tilsgang om, at værdien af kørselsfradraget ikke udhules.

Svar (12/2 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Hovedprincippet for befordringsfradraget har siden 1985 været, at fradragets størrelse hverken afhænger af befordringsmidlets art eller befordringsudgiftens faktiske størrelse, men alene af afstanden mellem den sædvanlige bopæl og arbejdsplads og efter sats, der fastsættes af Ligningsrådet.

Da dette princip blev indført i 1985, bevarede man dog en særlig sats for kørsel i egen bil ud over 54 km, når offentlig befordring ikke kunne anvendes.

Regeringen fremsatte i 1993 lovforslag (L 285 – 1992/93) om ophævelse af denne særregel, samtidig med at bundgrænsen for fradrag efter normalreglen blev hævet fra 20 km til 24 km daglig transport og overgrænsen for fradrag efter Ligningsrådets fulde sats blev hævet fra 54 km til 100 km.

En fuldstændig ophævelse af særreglen ville imidlertid betyde, at en række skatteydere med meget lang transport på én gang ville miste en del af et relativt stort befordringsfradrag ved skift til det normale befordringsfradrag. Under behandlingen i Folketinget blev forslaget derfor ændret, således at særreglen afvikles, og ordningen er fuldstændig ophørt ved udgangen af 1997.

Fra 1994 ophævede man desuden den særlige adgang for lønmodtagere til at fratække erhvervsmæssige befordringsudgifter i forbindelse med skiftende arbejdsplads eller flere samtidige arbejdspladser. På dette område blev der i stedet indført en adgang for arbejdsgiveren

til at udbetale en skattefri befordringsgodtgørelse til lønmodtageren efter sats, der fastsættes af Ligningsrådet.

Fra 1998 kan lønmodtagere således kun tage befordringsfradrag efter den almindelige regel, hvor fradraget alene afhænger af afstanden, uafhængigt af hvilket transportmiddel der benyttes.

Efter forslag fremsat af regeringen blev befordringsfradraget for daglig befordring over 100 km fra 1995 forhøjet fra 25 pct. til 50 pct. af Ligningsrådets fulde sats.

Ændringen skulle medvirke til at øge mobiliteten på arbejdsmarkedet til gavn for beskæftigelsen og bidrage til forebyggelse af flaskehalsproblemer.

Det er regeringens opfattelse, at befordringsfradraget må ses i en større sammenhæng. Der skal således både tages hensyn til miljøet og arbejdskraftens mobilitet og de trafikpolitiske muligheder til enhver tid.

Befordringsfradraget forøger den geografiske mobilitet på arbejdsmarkedet. Det er udført, så det er let at forstå for borgerne, og det medfører langt færre administrative problemer end tidligere. Da fradraget desuden er ens uanset transportform, medfører det ingen tilskyndelse til at anvende bestemte transportmidler, men alene en tilskyndelse til at benytte den billigste transportmåde.

Regeringen har på denne baggrund ingen planer om at ændre befordringsfradraget.

Spm. nr. S 1302

Til statsministeren (5/2 96) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil regeringen tage initiativ til ændringer af placeringen af EU-sager i ministerierne, således at de enkelte fagministerier i højere grad varetager EU-sagerne i stedet for Udenrigsministeriet?«

Begrundelse

I Udenrigsministeriets jubilæumsskrift »Nye Grænser« stiller Niels Ersbøll, som af regeringen er udpeget til at være dansk forhandler ved regeringskonferencen, sig kritisk til den stærke koordinerende rolle, som Udenrigsministeriet